

Bilge Karasu “Göçmüş Kediler Bahçesi”

Beşinci Masal

YAĞMURLU KENTİN GÜNEŞÇİSİ

Altıncı yaşında, Aslı'ya Ufarak teferek, sıskaca, kuruca bir adam duruyordu pencerenin ardında. Pencere kapalıydı; camı, su çizikleri içinde. Dışarıdan bakan, adamın yüzünü dalgalı dalgalı görürdü. Adam gözlerini kaldırmış, gökyüzüne bakıyordu. Oysa gökyüzünde görülecek bir şey yoktu. Düpedüz yoktu. Bu ülkeye her gün, her gece, her sabah, her akşam, yağmur yağardı çünkü. Durgu durak bilmeksizin, hızlanmadan, yavaşlamadan, hele hele hiç dinmeden, tel tel, iplik iplik yağmur yağardı. Kurşun rengi şuncacık değişmeyen bir gökyüzünde bakacak ne olsun, görecek ne olsun? Yağmur yağdığı için caddelerin asfaltlan, sokakların taşlan hep pınl pml ışıldar, duvarlar hep tertemiz ama karanlık yüzlü olur, pencere pervazlan, köşelerinden aşağı hep çizgi çizgi is bıyıklan salar, kiremit damlar hep cilalanmış gibi dururdu. Bahçeler yemyeşil olurdu ya kendi haline kalsa, nasıl kalsındı ki yağmur, bacalardan çıkan dumanlan hep bu yeşilliğin üzerine örterdi. Bu kentte oturanlar, doğdukları gündən öldükleri güne değin, gökyüzüyle denizi bir tek renkte bilirler, gökyüzünün mavi -açık olsun, koyu olsun, gene de mavi-olabileceğini, denizin de ona uyararak koyu maviden açık yeşile dek akla gelebilecek her türlü renge girip çıktığını, kırmızı, mor, san bile görünebileceği ni, ancak, dünyayı gezmiş görmüş kişilerden öğrenirlerdi. Hele, bunların anlattığına göre başka gökyüzlerinde pani parıl ışılan san -sanmsı, akımsı, kırmızımsı- bir güneş olurmuş gündüzleri. Geceleri ay, sürü sürü, türlü türlü yıldızlar görülürmüş bu göklerde. Bu kentten çıkmayanlar ise bu güneşi de hiç görmemişlerdi, ayla yıldızlan da... Gerçi, öğrenirlerdi okullarda, güneşin gün aydınlığını verdiğini. Onların günü ise, gökyüzleri gibi, denizleri gibi, kurşun rengi, daha doğrusu, kurşunumsu bozumsu bir renkti. İnsanlar bu kentte rengi yalnız deniz teknelerinde görürlerdi. Sandallar, mavnalar, gemiler, san, kırmızı, yeşil, mavi, mor, akla geldik, düşünürdük her türlü renge boyanırdı yol yol, öyle salıverilirdi denize. Yağmur durmadan yağdığı için kediler köpekler, hele hele tavuklar, hiç dışanda dolaşmazdı. Çıkıp tüyün teleğin sınısıklam ıslansın diye gezilir miydi hiç? Akılsız kediler, köpekler, tavuklar da vardı elbet. Onlar çıkar, ıslanır, sonra da hastalanır, yataklara düşerlerdi. Bir kazlar vardı, bu yağmurun altında gezmekten hoşlanan. Onar yirmişer, kanatlan, kuyruklan birbirine değe değe dolaşırlar, yerin biraz

üstünde salınan ayaklı bir buluta benzerlerdi. Bu bulutun üzerinde de uzun boyunlan kavaklar gibi ırgamr, gagalan, neredeyse, bu boyunlara bağlı değilmiş gibi açılır kapanırdı. Ama kaz sürüleri tek tük görülürdü; saçak altlarında, duvar diplerinde küskün küskün oturan köpekler, kediler ise pek çok... Bu kentte, sokakta gezen herkes şemsiye kullandığı için, dışandayken de şemsiyeler hiç kapanmadığı için, ana caddelerde adam boyunda bir dalgalı örtü gerilmiş gibi olurdu yerle gök arasında. Bu örtü ancak otobüslerin, tramvayların, evlerin, dükkânların, iş yerlerinin kapısında, çekilir, gerilir, yutuluverirdi iki dudak, iki çene, iki silindir arasına sıkışmış gibi... Gene bu yüzden her evde, şemsiye, pabuç kurutma gözleri, bu gözlerde biriken sulan akıtacak küçük oluklar olurdu. Daha önemlisi, gene bu yüzden, sabahlan uyanan adamlar, başka kentlerde oturanlar gibi pencerelere, kapalı kepenklere, pancurlara koşup "hava bugün nasıl acaba?" diye heyecanla, ya da sıkıntıyla, gökyüzüne bakmaz, yahut, yattığı yerde, perdelerden sızan, pencerelerden duvara vuran ışığa bakıp, kimi zaman da arabaların tekerlek seslerine kulak verip yağmur mu yağıyor, kar mı, hava kuru mu, güneşli mi, diye kestirmeğe kalkmağı akıllarının köşesinden bile geçirmezlerdi. Bu kentte yaşayanlar, havanın nasıl olsa yağmurlu olacağını bildiklerinden, ne ışığa bakarlardı ne de seslere kulak verirlerdi. Doğdukları günden bu yana, bunların hiçbiri değişmemişti ki...